

Saint Mary's Romanian Orthodox Church



Episcopia Ortodoxa Romana a Americii

3511 3rd Avenue SW, Calgary T3C 0A7

Ierarh: Inalt Prea Sfintitul Nathaniel

Preot : Preot Lucian Constantin

EMAIL: lcu2018@hotmail.com

numar de telefon: 587-973-6777

website : www.saintmaryscalgary.org

Buletin 5 Aprilie 2020

Duminica, Aprilie 5th - Sf. Mc. Teodul și Agatopod; Sf. Mc. Victorin și cei împreună cu el (U,V). Duminica a 5-a din Post (a Sf. Maria Egipteanca). Ap. Duminicii: Evrei 9, 11-14; al Sfintei: Galateni 3, 23-29; Ev. Duminicii: Marcu 10, 32-45 (Cererea fiilor lui Zevedeu); a Sfintei: Luca 7, 36-50. Glas 1, voscr. 9.

Citirea din Sfanta Scriptura

Duminica, Aprilie 5, 2020

Galateni 3:23-29 (Epistola)

Fraților, înainte de venirea credinței, noi eram păziți sub Lege, fiind închiși pentru credința care avea să se descopere. Astfel că Legea ne-a fost călăuză spre Hristos, ca să ne îndreptăm din credință. Iar dacă a venit credința, nu mai suntem sub călăuză. Fiindcă toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Iisus. Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat. Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți în Hristos Iisus. Iar dacă voi sunteți ai lui Hristos, sunteți, deci, urmașii lui Avraam, moștenitori după făgăduință.

Evanghelia Utreniei

Ioan 20:19-31 (Evanghelia 9 a Invierii)

În ziua cea dintâi a săptămânii, fiind seară și ușile fiind încuiate, acolo unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă! Și, zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii văzându-L pe Domnul. Atunci Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și, spunând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate, și

cărora le veți ține, ținute vor fi. Însă Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci i-au spus lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Și, după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma era împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijlocul lor și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele, și adu mâna ta și o pune în coasta Mea, și nu fi necredincios, ci credincios! A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeu meu! Iisus i-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut! Iisus a făcut înaintea ucenicilor Săi și alte multe minuni, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris ca să credeți că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, viață să aveți în numele Lui.

Evanghelia Sfintei Liturghii ***Luca 7:36-50 (Evanghelia Sfantului)***

În vremea aceea unul dintre farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce la el. Și, intrând în casa fariseului, a șezut la masă. Și, iată, era în cetate o femeie păcătoasă, care, aflând că Iisus șade la masă în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir și, stând înapoi lângă picioarele Lui și plângând, a început să-I ude cu lacrimi picioarele, și cu părul capului ei să le șteargă. Și săruta picioarele Lui și le ungea cu mir. Dar, văzând aceasta, fariseul care-L chemase a zis în sinea lui: Acesta, dacă ar fi proroc, ar ști cine e și ce fel este femeia care se atinge de El, că este păcătoasă. Atunci, răspunzând, Iisus a zis către el: Simone, am să-ți spun ceva. Învățătorule, spune! zise el. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt, cu cincizeci. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci care dintre ei îl va iubi mai mult? Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: Drept ai judecat. Și întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta și apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă cu lacrimi Mi-a udat picioarele și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele. De aceea îți zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește. Și a zis ei: Iertate îți sunt păcatele! Atunci au început cei ce ședeau împreună la masă să zică în sinea lor: Cine este Acesta care iartă și păcatele? Dar Iisus a zis către femeie: Credița ta te-a mântuit; mergi în pace!

Predica

Iubiți credincioși,

Zilele Postului Mare, iată, se apropie de sfârșit și odată cu ele se sfârșesc și ultimele zile de trăire pe pământ ale Domnului nostru Iisus Hristos. Evanghelia de astăzi tocmai ne vorbește de ultima călătorie pe care a făcut-o Domnul din Galileea la Ierusalim.

Bunul nostru Mântuitor S-a întrupat, a propovăduit Evanghelia Mântuirii, Și-a săvârșit misiunea divină, iar acum merge să pecetluiască cu scump Sângele Său Testamentul Noului Legământ. În urma Lui merg cei 12 pescari galileeni. Nimeni nu îndrăznește să întrebe ceva. Dar în mintea lor se frământă încă gânduri omeneste. Oare nu este Iisus urmașul lui David, care va întemeia în Iudeea o împărăție pământească? Pentru ce dar merge la Ierusalim? Gurile încă tac, dar gândurile nu se liniștesc. Ce bine ar fi să fie și ei atunci alături de învățătorul lor, să fie cinstiți de oameni, să nu-și mai lovească picioarele desculțe de pietrele Galileii, să nu mai trudească prinzând pește, să nu mai fie izgoniți de farisei!

Iacov și Ioan o iau înaintea celorlalți. Se apropie de Iisus și-I zic: „învățătorule, voim ca ce vom cere să ne faci nouă”. „Ce voiți să vă fac vouă?” - le-a zis Domnul. Iar ei au zis: „Dă-ne nouă ca să ședem unul de-a dreapta Ta și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta!” Iar Mântuitorul Iisus Hristos le-a răspuns „Nu știți ce cereți”. Eu voiesc să vă fac pescari de oameni, iar voi doriți să fiți slugi împărătești? Eu voiesc să vă trimit în lume fără traistă și toiag, ca să predicați Evanghelia, iar voi căutați cinste trecătoare. Eu vreau să vă fac fii ai cerului, Apostoli și părtași la înnoirea lumii, iar voi tot cele pământești cugetați? Cu adevărat nu știți ce cereți.

Deci, luând îndemn din acest verset evanghelic, voiesc să vă vorbesc astăzi despre sfânta rugăciune, despre această floare atât de scumpă, care nu crește în grădina botanică, ci în inimi omeneste, care nu se udă cu picături de ploaie, ci cu rouă de lacrimi, care nu înflorește sub raze de soare, ci sub revărsarea cea de văpaie a Duhului Sfânt.

Pentru ce a făcut Dumnezeu lumea cea nevăzută și pe cea văzută? Poate din nevoie sau din întâmplare? Nu. Ci numai pentru ca să-L slăvească neîncetat pe Ziditorul. Căci ce fac altceva îngerii în ceruri decât că slăvesc veșnic pe Treimea cea de o Ființă? Dar oamenii, pe pământ, nu trebuie să-i imite oare pe îngeri? Căci după Sfântul Ioan Damaschin, omul este „un înger amestecat” (Dogmatica). Adică, în el sunt și puteri îngerești, spirituale, și puteri omeneste, materiale. El are deci misiunea divină să se înalțe neîncetat peste hotarele firii sale, peste nevoile

cele pământești, ca să se facă un înger întrupat. Și cum va putea face acest lucru? Numai dacă va zbura către Dumnezeu, pe aripile rugăciunii curate.

Iar din vremea căderii lui Adam, rugăciunea a devenit și mai necesară. Străin de rai și izgonit de la fața Ziditorului său, săracul Adam a început a suspina dintru adânc, a început a plânge cu lacrimi după raiul pierdut, a început a se ruga. Toate vietățile sunt mulțumite cu mediul lor, numai omul nu mai află mângâiere și odihnă pe pământ. Păsările cântă vesele în codri, fluturii zboară în aer, peștii saltă în ape limpezi, oile se îndestulează cu iarba câmpului, numai omul - acest călător fără patrie - nu-și află odihnă sufletului său. El știe că nu este de pe pământ, el simte că în altă parte este casa lui. De aceea nimic nu-l mulțumește în viață, căci, aducându-și aminte de raiul pierdut, de fericirea cea nemuritoare, îndată, cuprins de nostalgia veșniciei, începe a suspina, începe a se ruga.

Iată, așa s-a născut rugăciunea în om, așa a ajuns ea pe pământ împreună cu dânsul. Rugăciunea s-a născut în inima omului ca un dar dumnezeiesc și s-a revărsat peste spinii pământului, ca o necesitate.

Ce este deci sfânta rugăciune? Mai întâi, este o datorie. Când toate zidirile slăvesc pe Dumnezeu, cum ar putea omul să tacă? Cum ar putea să asculte cântecul păsărilor, murmurul apelor, adierea vânturilor, freamătul mărilor - și el să stea nepăsător? Dacă tot universul ceresc formează o veșnică cântare închinată Dumnezeirii, dator este și omul, acest mic univers, să se înroleze la mărețul cor al zidirilor, al naturii, al întregului univers. Căci afară de om, toate celelalte zidiri de la aștri până la firele de iarbă nu au altă grijă decât să slăvească pe Dumnezeu.

Rugăciunea pentru om mai este și un dar, viața omului de la leagăn până la mormânt este o cale scurtă pe pământ, dar plină de o mulțime de dureri, neazuri, primejdii și lacrimi. Și cum o va putea străbate acest străin călător, de nu va avea un sfetnic lângă el, un toiaș, o bună călăuză? Și aceasta este numai sfânta rugăciune. Cu ea omul se trezește în brațele maicii sale, cu ea crește în viață, cu ea în inimă pornește în lupta vieții pentru a-și câștiga pâinea cea de toate zilele. Cu rugăciunea se culcă, cu ea pe buze se scoală, cu ea merge pe drum, cu ea îmbătrânește, cu ea se duce spre mormânt. Cu rugăciunea omul se înalță spre cer, prin ea se întâlnește cu Dumnezeuul său, prin ea se amestecă cu îngerii, prin ea biruiește toate ispitele vieții. Căci rugăciunea este sufletul creștinătății.

Rugăciunea este și scară către cer, pe care a văzut-o oarecând patriarhul Iacov. Pe treptele ei se urcă gândurile și simțămintele omului până la tronul Tatălui și de acolo coboară mila Lui și toate darurile cele de mântuire. Rugăciunea este încă și

punte ce unește cerul cu pământul, scară ce amestecă pe îngeri cu oamenii, cheie ce descuie ușa milostivirii lui Dumnezeu, funie ce coboară roua binecuvântării pe pământ.

Iar după Sfinții Părinți, rugăciunea este maica tuturor virtuților; căci din sânul ei toate celelalte se nasc și se întăresc. Rugăciunea este înălțarea minții către Dumnezeu, este vorbirea cea mai intimă a omenirii cu Mântuitorul ei. Rugăciunea este viața lumii, inima credinței, cununa nădejzii, sufletul

Bisericii, podoaba cântărilor, cununa biruinței, arma creștinătății. Rugăciunea este pacea familiilor, bucuria soților, apărarea copiilor, alinarea bolnavilor, mângâierea văduvelor, întărirea bătrânilor. Rugăciunea este izvorul păcii în lume. Fără de rugăciune nici un suflet omenesc nu poate via, nu se poate mântui.

Rugăciunea descuie cerul și iarăși îl leagă. Rugăciunea arde pe draci, spală păcatele, îmblânzește pe oameni, unește inimile, pierde mânia, înseninează fața omului, bucură conștiința. Rugăciunea sporește credința, înmulțește dragostea, izvorăște lacrimile, usucă patimile, vestejește mândria. Rugăciunea naște pe sfinți, mângâie pe pustnici, întărește pe mucenici în văpaie. Rugăciunea pogoară focul Duhului Sfânt peste Prea Curatele Taine, întetește văpaia căldurii dumnezeiești pe altarul inimii noastre.

Lipsa rugăciunii, dimpotrivă, este pierzarea lumii, căderea omenirii în cumplite păcate, înstrăinare veșnică de Dumnezeu. Lipsa rugăciunii este plâns fără mângâiere, boală fără leac, fără de răcoreală, întuneric fără de lumină. Unde nu este rugăciune, stăpânesc toate patimile, se răzvrătesc inimile, se îngâmfwă mințile, se războiesc oamenii, se despart soții, suspină pe drumuri copiii. Fără de rugăciune nu poate lumea trăi, căci de unde lipsește ea, lipsește însuși Iisus Hristos.

Rugăciunea nu are un timp anumit, nu are loc anume sub soare. Rugăciunea este veșnică și de o vechime cu Dumnezeu, căci ea și în cer și pe pământ permanent se săvârșește. Fără odihnă cântă îngerii în cer, fără încetare trebuie să se roage și oamenii pe pământ. Aceasta o spunea și marele Pavel: Neîncetat vă rugați, pentru toate mulțumiți, căci aceasta este voia lui Dumnezeu (I Tesaloniceni 5, 17-18).

ARHIMANDRIT IOANICHIE BĂLAN

Dumnezeu sa va binecuvinteze!

*Cu multa dragoste,
Preot Lucian*